CHƯƠNG 2281

Cuộc càn quét hư vô hoàn chỉnh

“Không sao!” Hạ Nhân mỉm cười ôn hòa, nói: “Vừa rồi cô nói, thần thông của cô đã luyện thành rồi à?”

Nhắc đến thần thông, Trịnh Hồng Lộc lập tức quên mất sự lúng túng ban nãy, nói: “Vâng, công tử, thần thông không gian của tôi đã luyện thành rồi!”

Trong lúc nói, nàng hơi đưa tay về phía hư không bên trên, sau đó đạo pháp không gian và thần lực trong cơ thể kết hợp lại, hóa thành sức mạnh vô cùng vô tận.

Ngay sau đó, trong hư không cách đó trăm trượng phía trên, đột nhiên nứt ra một khe hở!

Khe hở ấy tựa như lưỡi dao vừa hé mở, rồi chưa đầy một nhịp thở đã được pháp tắc không gian trong tự nhiên vuốt phẳng.

Nhìn bằng mắt thường, đó chỉ là một khe hở.

Nhưng Hạ Nhân, người am hiểu pháp tắc không gian và thuật càn quét hư vô, biết rằng đó tuyệt đối không chỉ là một khe hở đơn giản.

Đó là không gian trong phạm vi vài chục trượng bị nén lại trong nháy mắt, sau đó rung chuyển dữ dội rồi lập tức xé toạc.

Chiêu vừa rồi của Trịnh Hồng Lộc, cho dù tu sĩ Thần Hoàng cảnh sơ kỳ bị đánh lén, cũng có khả năng rất lớn phải bỏ mạng.

Cho dù vị Thần Hoàng cảnh ấy có thể nhanh chóng tung ra phòng ngự, cũng sẽ bị trọng thương.

Đây chính là sức mạnh của thuật càn quét hư vô.

“Phù…” Trịnh Hồng Lộc thở ra một hơi, nhìn Hạ Nhân hỏi: “Công tử, thế nào?”

Gương mặt vốn đỏ hồng của nàng đã hơi tái đi.

Hạ Nhân nói: “Không tệ… Loại thần thông này, một lần cô có thể thi triển mấy lần?”

Trịnh Hồng Lộc lập tức xìu xuống như quả bóng bị xì hơi, nói: “Công tử, hiện giờ tôi quả thật chỉ có thể thi triển một lần, nhưng sau này khi đạt đến Thần Hoàng cảnh, chắc chắn tôi sẽ thi triển được nhiều lần hơn.”

“Còn nữa, lần này tu vi và đạo pháp tăng lên, thần thông Thiên Hành Kiện của tôi cũng có thể thi triển liên tục rồi, một hơi mở thông đạo không gian năm lần không thành vấn đề!”

Hạ Nhân mỉm cười: “Tốt lắm!”

“Được rồi!” Hắn phất tay với Trịnh Hồng Lộc, “Cô đi củng cố tu vi đi!”

Nhưng Trịnh Hồng Lộc lại đi theo Hạ Nhân, nói: “Tôi không cần… Công tử, tu vi của tôi đã hoàn toàn vững chắc rồi, tôi muốn đi theo công tử!”

Sắc mặt Hạ Nhân tối sầm: “Công tử nhà cô hiện giờ không muốn cô đi theo!”

Ôn Bất Vãn vội vàng kéo Trịnh Hồng Lộc lại.

Còn Hạ Nhân thì quay trở về đạo tràng của Đại Luân Minh Vương.

“Ta quyết định rồi!” Hạ Nhân nói, “Mời vị phụ thần thứ bảy đi cùng!”

Nếu chỉ đi một mình thì vẫn có phần mạo hiểm.

Một chiếc phi thuyền khổng lồ chậm rãi bay lên từ Hạ gia, lao vào hư không!

Lão Tào cẩn thận đứng ở đầu thuyền, thong thả điều khiển con thuyền.

Hạ Nhân đứng trên boong phía sau, chắp tay với vị phụ thần thứ bảy: “Đa tạ Phụ thần đại nhân, ta vô cùng cảm kích!”

Phía sau hắn, Trịnh Hồng Lộc cũng chắp tay theo, nhưng nàng không dám lên tiếng.

“Ha ha…” Ánh mắt vị phụ thần thứ bảy lướt qua Hạ Nhân, sau đó lại nhìn lão Tào ở đầu thuyền, nói: “Khách sáo làm gì?”

“Hơn nữa, chuyện Kiến Hoàng Thiên Tông làm trái đạo trời, ta cũng biết. Có cơ hội như vậy, đương nhiên bản đế sẽ thay trời hành đạo!”

“Chỉ là… Tông chủ kia vô cùng xảo quyệt!”

“Không giấu gì hiền đệ, trước đây chúng ta cũng từng giao thủ với hắn. Chiến lực của hắn chỉ bình thường, nhưng độn thuật lại mạnh dị thường!”

“Có điều không sao, hắn đã chẳng còn sống được bao lâu nữa!”

“Nào nào nào… Hiền đệ, còn lâu mới đến phân đà Kiến Hoàng Thiên Tông, chúng ta đấu một ván cờ nhé?”

Không đợi Hạ Nhân đồng ý, vị phụ thần thứ bảy đã phất tay, bày ra một bàn cờ.

Hạ Nhân không quá tinh thông đại đạo cờ, nhưng cũng đành cứng đầu theo đối phương hạ vài nước.

Nửa canh giờ sau, con thuyền lớn đã đến trước cửa phân đà Kiến Hoàng Thiên Tông.

Hạ Nhân còn chưa kịp lên tiếng, đã có người bước một chân lên đầu thuyền, chắp tay với hắn: “Các hạ chính là Hạ Nhân của Hạ gia phải không?”

Hạ Nhân gật đầu: “Đúng vậy!”

“Bần đạo nhận lời mời của các vị mà đến!”

Hắn còn lấy tấm thiệp mời màu đen ra.

Người đàn ông nhận thiệp mời, nhìn qua một lượt rồi nói: “Vậy thì đúng rồi…”

“Thuyền lớn của các vị đi theo ta, nơi này không phải chỗ đó!”

Nói xong, người đàn ông lập tức bay vào hư không, hóa thành một vệt sáng lao về hướng khác.

“Hừ…” Lão Tào điều khiển thuyền tỏ vẻ bất mãn: “Tên này định hành người ta đấy à?”

Dù vẻ mặt rõ ràng không hề tình nguyện, lão Tào vẫn điều khiển phi thuyền bay theo người kia.

Cứ thế lại khoảng một canh giờ trôi qua, con thuyền lớn mới dừng lại trên một ngọn thần sơn cao vút nào đó.

Nơi đây núi non cao chót vót, tùng bách mạnh mẽ, sương mù cuồn cuộn giữa núi, lên xuống chập chờn, dần dần hình thành biển mây.

Trên một tảng đá xanh khổng lồ ở đỉnh cao nhất, có một người mặc áo choàng đen chắp tay sau lưng đứng đó, đang nhìn Hạ Nhân.

“Chính là bên kia…” Người dẫn đường chỉ về phía chiếc áo choàng, “Các vị… đi đi!”

Lão Tào nói: “Công tử, lão nô không đi đâu. Lão nô đi cũng chẳng giúp được gì!”

“Ừm…” Hạ Nhân gật đầu!

Ba người hóa thành những vệt sáng, đáp xuống cách vị Thần Đế áo choàng không xa.

Người này dùng áo choàng che kín mặt, mọi người không nhìn thấy dung mạo của hắn, thần niệm của người khác cũng không thể xuyên qua áo choàng.

Nhưng Hạ Nhân biết, tên này chính là vị Thần Đế năm xưa từng trốn trong tổng đà Kiến Hoàng Thiên Tông, kẻ có gương mặt mọc đầy nấm Thái Tuế.

“Ban đầu bản đế chỉ mời một mình ngươi!”

“Không ngờ ngươi lại là một kẻ nhát gan, không dám tự mình đến, còn kéo theo một vị phụ thần!”

Giọng nói khàn khàn truyền ra từ trong áo choàng.

Trước đây Hạ Nhân không biết vì sao giọng người này lại khàn như vậy, nhưng giờ hắn đã có thể đoán được phần nào.

Toàn bộ gương mặt tên này đều mọc đầy nấm Thái Tuế, khắp người tràn ngập sức mạnh nguyền rủa, không có miệng cũng chẳng có mũi, đương nhiên không thể phát âm như người bình thường. Giọng nói này có lẽ là do hắn dùng một loại thần lực nào đó mô phỏng ra.

“Bẩm Thần Đế đại nhân!” Hạ Nhân cung kính chắp tay, “Thông thường, kẻ to gan đều chẳng sống được bao lâu!”

“Ha ha ha ha...” Thần Đế Nguyền Rủa cười lớn: “Không sai!”

“Nhưng trên thế gian này, lại có ai có thể trường tồn vĩnh viễn?”

Nói đến đây, Thần Đế Nguyền Rủa phất tay.

Trước mặt hắn lập tức xuất hiện một chiếc bàn trà.

Hắn tự mình ngồi xuống, nói: “Hai vị, ngồi đi... Có chuyện gì thì cứ từ từ nói!”

Hạ Nhân và vị phụ thần thứ bảy cũng thuận thế ngồi xuống.

Không đợi Hạ Nhân lên tiếng, áo choàng của Thần Đế Nguyền Rủa đã xoay về phía vị phụ thần thứ bảy, nói: “Nếu hôm nay chỉ có một mình ngươi đến thì ngươi không thể bắt được ta!”

Hạ Nhân hỏi: “Tiền bối mời vãn bối đến đây, chắc không phải để xin lỗi chứ?”

“Xin lỗi... Ha ha ha ha...” Thần Đế Nguyền Rủa cười lớn: “Bản đế xin lỗi ngươi ư?”

“Vậy... kẻ nợ bản đế nhiều nhân quả hơn, sao không đến xin lỗi bản đế?”

Giọng nói của hắn tuy khàn khàn nhưng lại ngông cuồng đến cực điểm.

Một lúc sau, giọng nói của vị Thần Đế này lại hạ xuống: “Mọi nhân quả trên thế gian thật ra đã rối thành một mớ bòng bong. Ngươi nợ ta, ta nợ ngươi!”

“Đây là một tấm lưới nhân quả lớn, ai có thể phân định rõ ràng được chứ?”

“Ta đã giết rất nhiều người, nhưng cuối cùng thì ai đã giết ta?”

Thần Đế Nguyền Rủa cũng không thể uống trà, áo choàng của hắn lại xoay về phía Hạ Nhân: “Hạ Nhân... Bản đế rất thưởng thức ngươi!”

“Lần trước ngươi dùng thần thông thân dát vàng của Bạch Tượng Thần Đế để định trụ bản đế, muốn lấy chiếc nhẫn của bản đế nhưng cuối cùng lại không thành công.”

“Nếu đã vậy, hôm nay ta sẽ tặng nó cho ngươi!”

CHƯƠNG 2282

Cái chết của Chú Nguyền Thần Đế

Chú Nguyền Thần Đế tháo chiếc nhẫn của mình xuống, trực tiếp đưa đến trước mặt Hạ Nhân.

Thấy cảnh này, Hạ Nhân có chút bất ngờ.

“Ha ha ha...” Đệ Thất Phụ Thần cười nhạt: “Thần Đế đại nhân, chiếc nhẫn của ngài bây giờ hẳn đã không còn thuộc về ngài nữa rồi!”

“Ồ?” Chú Nguyền Thần Đế cầm chiếc nhẫn lại: “Lời này có ý gì?”

Đệ Thất Phụ Thần nói: “Nó là chiến lợi phẩm của ta!”

“Chỉ dựa vào ngươi thôi sao?” Chiếc áo choàng của Chú Nguyền Thần Đế xoay về phía Đệ Thất Phụ Thần, sau đó lão ngẩng đầu nhìn xung quanh, gật đầu nói: “Ra là vậy, đều đến cả rồi...”

“Ta đã nói mà, chỉ một mình ngươi thì không thể là đối thủ của ta!”

“Chiến lợi phẩm của ngươi... không sai...”

Chú Nguyền Thần Đế không hề do dự, tiện tay đặt chiếc nhẫn trong tay xuống bàn trà, ngay trước mặt Đệ Thất Phụ Thần.

Đệ Thất Phụ Thần hỏi: “Vì sao ngươi không chạy?”

Chú Nguyền Thần Đế khẽ thở dài, nói: “Không chạy được nữa rồi...”

“Cả đời ta đã chuốc lấy vô biên nhân quả, trên người cũng đã gieo đầy sức mạnh nguyền rủa. Ban đầu ta định mượn sức mạnh hương hỏa để hóa giải sức mạnh nguyền rủa trên người!”

“Đáng tiếc, chẳng những như muối bỏ biển, mà còn làm tăng thêm vô biên nghiệp lực!”

“Ba nghìn Thần Đế các ngươi truy đuổi và chặn đường ta khắp nơi. Nay đã cùng đường, vậy bản tọa xin chịu thua!”

“Cũng xem như quả báo mà lão phu phải nhận sau vô số năm chấp chưởng Thần giới!”

Hạ Nhân hỏi: “Xin hỏi tiền bối Thần Đế, pháp môn dùng sức mạnh hương hỏa để nâng tu vi lên Thần Hoàng cảnh, thật sự tồn tại sao?”

Hắn vẫn luôn canh cánh trong lòng về thứ này.

Năm xưa, khi trà trộn vào Hoàng Thiên Tông, mục đích của Hạ Nhân cũng chính là vì chuyện đó.

“Ha ha ha...” Chú Nguyền Thần Đế cười: “Cho dù có, thì đó cũng là cơ duyên của Hạ Nhất Hạo sau này, không thuộc về ta!”

“Nói đến đây, bản tọa còn có một chuyện muốn làm phiền Hạ đạo hữu!”

Hạ Nhân nói: “Không dám, Thần Đế đại nhân cứ nói thử xem!”

Chú Nguyền Thần Đế nói: “Hạ Nhất Hạo vốn là người trong Thần Quốc của chúng ta, hơn nữa còn là tộc nhân của bản tọa!”

“Năm xưa, là ta có lỗi với hắn!”

“Ngày sau nếu hắn chuyển thế trở về, khi ngươi gặp được hắn, đừng quên chuyển lời rằng bản đế có lỗi với hắn.”

Hạ Nhân gật đầu: “Được, nếu một ngày nào đó ta gặp được hắn, nhất định sẽ chuyển lời!”

“Hạ Nhân...” Chú Nguyền Thần Đế phất tay, lại lấy ra một miếng ngọc giản, nói: “Trong ngọc giản này ghi chép một môn thuật pháp khá kỳ diệu. Nếu có thể nhìn thấu nó, biết đâu ngươi sẽ mượn cơ hội này nhìn rõ vận mệnh cả đời mình!”

“Lão phu vô dụng, tham ngộ cả đời cũng không hiểu được chút đạo lý nào!”

Lão không trực tiếp đưa ngọc giản cho Hạ Nhân, mà đẩy nó đến trước mặt Đệ Thất Phụ Thần, nói: “Ta biết ngươi không yên tâm, hay là... Phụ Thần đại nhân xem trước đi?”

Đệ Thất Phụ Thần không từ chối. Hắn cầm ngọc giản lên nhìn qua, sau đó cười nói: “Pháp này chẳng có gì kỳ lạ!”

“Trong Thần giới, thứ này nhiều như lông trâu. Ngươi không thể nhìn thấu cũng là chuyện bình thường, cả Thần giới này cũng chẳng ai nhìn thấu được!”

Ngọc giản bị Đệ Thất Phụ Thần ném đến trước mặt Hạ Nhân.

Hạ Nhân cầm ngọc giản lên, định nhìn qua một chút.

Đệ Thất Phụ Thần lại nói: “Cứ cầm lấy trước, bây giờ chưa phải lúc xem!”

Hạ Nhân đành cất ngọc giản đi.

Đúng lúc này, từng bóng người ẩn nấp trong hư không xung quanh lần lượt hiện ra.

Hạ Nhân không hề bất ngờ, vì vừa rồi hắn đã nghe Chú Nguyền Thần Đế nói.

Nhưng một lúc xuất hiện mười hai người vẫn khiến hắn chấn động tột độ.

“Hạ Nhân...” Trong hư không, một người đội mũ cao, gương mặt đầy vẻ uy nghiêm nhìn Hạ Nhân, nói: “Mau lui lại, hôm nay mười ba Thần Đế thành Tuyền Cơ sẽ chém giết tên nghiệt súc này!”

Không đợi Hạ Nhân kịp phản ứng, hắn và Trịnh Hồng Lộc đã bị một luồng sức mạnh khổng lồ đẩy văng ra ngoài mấy nghìn dặm.

Không lệch chút nào, cả hai vừa hay rơi xuống trên chiếc thuyền lớn do lão Tào điều khiển.

Miếng ngọc giản trong tay Hạ Nhân cũng bị hất bay.

Ngọc giản lăn đến dưới chân lão Tào.

Lão Tào vội vàng cúi xuống nhặt lên, sau đó chạy một mạch đến trước mặt Hạ Nhân, nói: “Công tử, đây là ngọc giản của người!”

Hạ Nhân nhận lấy ngọc giản, thần niệm nhìn vào bên trong. Đó là một môn thần thông tên là Tượng Hào Trắc.

“Lão Tào, ngươi từng nghe nói về thứ này chưa?” Hạ Nhân lại đưa ngọc giản cho lão Tào.

Lão Tào nhìn qua, nói: “Có nghe nói, công tử. Đây là một môn thần thông về thuật Dịch được lưu truyền trong Thần giới, nghe nói sau khi tham ngộ có thể nhìn thấu vận mệnh của bản thân!”

“Chính là thứ này. Nó đã được lưu truyền từ thời viễn cổ, nhưng nghe nói đến tận bây giờ vẫn chưa có ai thật sự nhìn thấu được!”

“Hoặc cũng có thể, thứ này vốn chỉ là một trò lừa bịp vô dụng!”

Hạ Nhân lập tức nghẹn lời: “Tên này chỉ đưa cho ta thứ này thôi sao, một món đồ đầy đường trong Thần giới?”

“Hê... đúng là thú vị thật!”

Hạ Nhân lại cầm ngọc giản lên, nói: “Chẳng lẽ... bên trong còn có ám chỉ nào khác?”

Lão Tào nói: “Hẳn là không có... Lão nô vừa xem rồi, từng chữ từng câu bên trong đều giống hệt nội dung Tượng Hào Trắc đang được lưu truyền trong Thần giới!”

“Hình như cũng không lưu lại thần niệm hay thần thức gì!”

“Ngọc giản cũng không có gì bất thường!”

Thần niệm của Hạ Nhân quét đi quét lại trên miếng ngọc giản rất nhiều lần, sau đó lắc đầu nói: “Đúng là chẳng có gì cả!”

“Tên khốn này đang giỡn mặt với ta chắc!”

Trong hư không, đột nhiên cuộn lên một luồng dao động năng lượng vô cùng hùng hậu!

Chỉ thấy Chú Nguyền Thần Đế bị mười ba vị Thần Đế bao vây giữa hư không. Bóng dáng khoác áo choàng đen của lão dần dần biến mất, còn tại nơi lão biến mất, từng luồng dao động năng lượng khổng lồ liên tục cuộn trào tuôn ra ngoài.

Vì khoảng cách quá xa nên đợt sóng năng lượng đầu tiên vẫn chưa truyền đến.

Trịnh Hồng Lộc một tay kéo Hạ Nhân, một tay kéo lão Tào, sức mạnh không gian và thần lực trong người lập tức bùng nổ!

Chỉ trong một nhịp thở, họ đã bay lên không trung.

Ba người vừa rời đi chưa đầy một nhịp thở, chiếc thần thuyền khổng lồ của gia tộc bên dưới đã trực tiếp hóa thành tro bụi trong đợt xung kích năng lượng đầu tiên.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Trịnh Hồng Lộc kinh hãi nhìn hư không phía trước.

Hạ Nhân nói: “Chú Nguyền Thần Đế đã binh giải…”

Vì cách quá xa, Hạ Nhân không nghe thấy cuộc đối thoại của Chú Nguyền Thần Đế và những người kia, cũng không nhìn thấy hồn phách của Chú Nguyền Thần Đế.

Còn sau khi binh giải, Chú Nguyền Thần Đế đã tiến vào luân hồi hay thần hồn đều diệt thì không ai biết được.

Bởi vì năng lượng bản thân quá lớn, dao động điên cuồng ấy kéo dài chừng thời gian một nén hương mới dần dần lắng xuống.

Hạ Nhân nhìn xuống bên dưới. Dãy núi trải dài hàng tỉ tỉ vạn dặm xung quanh không những không bị cuốn sập, mà còn được nuôi dưỡng bởi thần lực rò rỉ, vô số thần thảo và thần thụ đều nở ra những đóa hoa rực rỡ.

Đưa mắt nhìn ra, toàn bộ khu vực rộng hàng tỉ tỉ vạn dặm đã biến thành biển hoa.

“Đẹp quá… Công tử, người nhìn kìa…” Trịnh Hồng Lộc chỉ loạn cả lên, đến mức chẳng biết nên chỉ vào đâu!

“Hạ công tử...” Một giọng nói trống rỗng hư vô từ trên cao vọng xuống.

Hạ Nhân ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người đội mũ cao đang chắp tay sau lưng đứng đó, nói với hắn: “Chú Nguyền Thần Đế tội ác chất chồng, đầu độc vô số sinh linh vô tội trong Thần giới. Bản đế sẽ công bố tội trạng của hắn tại Tiên giới. Mọi vật phẩm trong chiếc nhẫn này tạm thời không thể giao cho ngươi!”

“Đợi chuyện của hắn lắng xuống, bản đế tự khắc sẽ phái người đưa phần thuộc về ngươi đến!”

Hạ Nhân chắp tay: “Không dám... Đa tạ chư vị Thần Đế đã cứu mạng, vãn bối không dám tham lam chiến lợi phẩm!”

CHƯƠNG 2283

Nỗi kinh hoàng của Hạ Nhân

"Là của ngươi thì bản đế đương nhiên sẽ không chiếm đoạt quá nhiều, không phải của ngươi thì bản đế cũng chẳng cần phải nịnh nọt ngươi!"

Thần Đế ở trên cao nhìn xuống: "Hạ Nhân, bản đế sắp phải trở về rồi. Nếu ngươi có điều gì nghi hoặc thì cứ hỏi ta!"

Nghe vậy, Hạ Nhân lập tức phấn chấn tinh thần, hỏi: "Xin hỏi Bệ hạ Tuyền Cơ Thần Đế, vị Nguyền Rủa Thần Đế này rốt cuộc có lai lịch thế nào? Là chính thần của Nguyền Rủa Thần Quốc hay phụ thần?"

Tuyền Cơ Thần Đế cười khẽ, nói: "Nói hắn là chính thần cũng được, nói hắn là phụ thần cũng chẳng sai!"

"Nhiều năm về trước, Nguyền Rủa Thần Đế nắm trong tay Thất Chú Thư, thống trị thiên hạ!"

"Ba nghìn Thần Đế, không ai là không ngẩng đầu trông theo hắn!"

"Thế nhưng, kẻ hưởng lợi ích của thiên hạ thì cũng phải gánh chịu tai họa của thiên hạ!"

"Muốn cầm được khí cụ thì nhất định phải gánh nổi sức nặng của nó."

“Đạo nguyền rủa lấy tâm lực điều động thần lực. Chỉ cần cầm trong tay Thất Chú Thư là có thể áp chế toàn bộ Thần giới, nhưng cái giá phải trả là vô biên nguyền rủa chi lực tích tụ trên người mình, không cách nào loại bỏ!”

“Đến một mức độ nhất định, hắn sẽ vẫn lạc, hóa thành một vũng thịt nát, cũng chính là Thái Tuế mà các ngươi thường nói!”

Hạ Nhân gật gù, bày ra vẻ như vừa được khai sáng: “Thì ra là vậy!”

Dĩ nhiên, câu “Thì ra là vậy” này vốn không cần phải nói, bởi những chuyện Tuyền Cơ Thần Đế vừa kể, Hạ Nhân vốn đã biết từ lâu.

Tuyền Cơ Thần Đế nói tiếp: “Hạ Thừa Thiên thống trị chín trăm triệu chư hầu của Thần giới. Nhiều năm trước, đáng lẽ hắn đã phải chết trong Cổ Vu Thần Mộ!”

“Thế nhưng hắn không cam lòng, bèn dùng kế tráo đổi, ném bản thể và Thất Chú Thư vào Cổ Vu Thần Mộ, còn hồn phách thì quay về Nguyền Rủa Thần Quốc, dung hợp với vị phụ thần thứ chín của Nguyền Rủa Thần Quốc khi ấy. Đó chính là quái thai mà hôm nay ngươi nhìn thấy!”

“Sao có thể chỉ vì hắn dùng kế tráo đổi mà làm như không thấy được?”

“Sau khi hồn phách của hắn dung hợp với vị phụ thần thứ chín, hắn vẫn bị nguyền rủa và nghiệp lực quấn lấy, cuối cùng hóa thành một quái thai Thái Tuế không đầu không mặt!”

“Để loại bỏ nguyền rủa chi lực trên người, hắn lại dùng tà ma ngoại đạo dụ dỗ, hãm hại nữ nhân trong Thần giới, biến họ thành hương cống. Nhưng dù đã vắt kiệt tâm cơ, hắn vẫn chẳng đạt được gì!”

“Biết mình không thể thoát khỏi sự trừng phạt của vận mệnh, hôm nay hắn đã lựa chọn binh giải!”

“Đa tạ Bệ hạ Thần Đế, vãn bối hiểu rồi!” Hạ Nhân tiếp tục chắp tay: “Nhưng trước khi chết, vì sao hắn lại muốn gặp ta một lần? Hạ Thừa Thiên và Hạ Nhân ta có nhân quả gì với nhau sao?”

“Hô…” Tuyền Cơ Thần Đế hít sâu một hơi: “Nếu điều ngươi nói là huyết mạch và họ, vậy thì ngươi với hắn hoàn toàn không có quan hệ gì!”

“Hai người các ngươi chẳng qua chỉ là trùng hợp cùng họ mà thôi!”

“Sau này tu hành, ngươi vẫn cần tự hỏi lòng mình, đừng để ngoại vật lay động. Nhớ kỹ, nhớ kỹ…”

Nói xong, Tuyền Cơ Thần Đế phất tay, dẫn theo mười hai vị Thần Đế cùng rời đi.

Thần lực của Thần Đế vô biên. Khi rời khỏi nơi này, ông ta không bay đi, cũng chẳng đả thông không gian, mà trực tiếp biến mất không còn dấu vết.

Có lẽ là có, nhưng Hạ Nhân không cảm nhận được.

“Công tử!” Lão Tào hành lễ với Hạ Nhân: “Miếng ngọc giản vừa rồi, ngài có thể cho lão nô xem lại được không?”

Lão Tào nói: “Vừa rồi Tuyền Cơ Thần Đế đã nhắc nhở, lão nô cảm thấy chúng ta nên cẩn thận thêm vài phần, đề phòng Hạ Thừa Thiên làm hại ngài!”

“Ừ!” Hạ Nhân gật đầu, lấy miếng ngọc giản ghi lại [Tượng Hào Trắc] mà Hạ Thừa Thiên đưa ra, giao cho Lão Tào.

Lão Tào xem đi xem lại, lật trái lật phải hồi lâu rồi nói: “Quả thật không có gì bất thường!”

Trịnh Hồng Lộc nói: “Thần niệm của ngươi không đủ… Đưa ta, để ta xem thử!”

Lão Tào cười khẽ: “Được được được, ta lại quên mất nơi này còn có một Đại Thần Vương!”

Trịnh Hồng Lộc cũng cầm ngọc giản lên xem hồi lâu rồi nói: “Công tử, hình như đúng là không có vấn đề gì!”

Hạ Nhân nói: “Vốn dĩ nó không có vấn đề gì mà!”

“Ta không tin tên Hạ Thừa Thiên này còn có thể giở trò gì trên miếng ngọc giản!”

“Nếu muốn hại ta thì vừa rồi ra tay chẳng phải tốt hơn sao?”

“Nếu muốn truyền đạt tin tức gì cho ta thì vừa rồi trực tiếp nói cho ta biết chẳng phải tốt hơn sao? Dù sao hắn cũng sắp chết rồi, chẳng còn điều gì phải bận tâm nữa!”

“Chắc là chúng ta nghĩ nhiều rồi!”

Lão Tào vuốt vuốt chòm râu: “Có lý. Công tử, chúng ta cũng nên về nhà rồi!”

Lần này Trịnh Hồng Lộc không khách sáo, trực tiếp đả thông đường hầm không gian, đưa Hạ Nhân và Lão Tào trở về Hạ gia trong chớp mắt.

“Công tử, tiếp theo ngài sẽ bế quan sao?” Lão Tào hỏi một câu.

Hạ Nhân khẽ nhíu mày, nói: “Không... Ta bế quan đủ lâu rồi!”

Lão Tào hỏi: “Vậy... Tượng Hào Trắc, ngài có định lĩnh hội một chút không?”

Hạ Nhân gật đầu: “Có, nhưng hiện giờ chưa vội. Ta bế quan quá lâu rồi, lần này xuất quan định ở bên gia đình một thời gian!”

“Lão Tào... không cần phải quan tâm ta như vậy. Bản công tử tự có quyết định!”

“Vâng!” Lão Tào chắp tay lui xuống.

Ban đầu Hạ Nhân còn cảm thấy gần đây Lão Tào hơi kỳ lạ, cứ luôn hỏi những chuyện chẳng liên quan đến mình. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tên này là nô bộc của mình, giữa chủ tớ vốn có quy tắc, cứ xem như hắn đang quan tâm mình vậy.

“Hồng Lộc!” Hạ Nhân phất tay: “Ngươi cũng lui xuống tự chơi đi!”

Sau khi cho Lão Tào và Hồng Lộc lui đi, Hạ Nhân lại đến đạo tràng của Đại Luân Minh Vương.

“Thế nào?” Đại Luân Minh Vương hỏi: “Có gặp Thần Đế không?”

“Có gặp!” Hạ Nhân nằm trên chiếc bồ đoàn rộng rãi, nhắm mắt nói: “Nguyền Rủa Thần Đế đã binh giải. Dao động năng lượng mênh mông vô tận, tựa như cả một đại dương, phải mất trọn thời gian một nén hương mới hoàn toàn tiêu tan!”

“Nguồn năng lượng và thần lực hùng hậu như vậy, nếu cho ta thì tốt biết bao?”

Đại Luân Minh Vương nói: “Tham lam!”

Hạ Nhân cười lớn, sau đó phất tay, lại lấy miếng ngọc giản kia ra: Tượng Hào Trắc.

“Đây là thứ gì?” Đại Luân Minh Vương ghé lại gần.

Hạ Nhân nói: “Nàng xem thử đi!”

Nàng đưa thần niệm vào trong đó, sau đó lắc đầu nói: “Ta biết thứ này. Tượng Hào Trắc… nhà chúng ta có rất nhiều!”

“Không phải thứ gì cao cấp, vì nó là thần thông Dịch thuật nên không thể nhìn ra phẩm cấp!”

“Nhưng chắc chắn nó cũng không đạt đến Thiên giai!”

Hạ Nhân nói: “Ngay cả nàng cũng từng thấy, vậy thì quả thật chẳng phải thứ gì tốt...”

“Hử... Hạ Nhân, ngươi có ý gì?” Chiếc váy dài màu xanh lam sẫm của Đại Luân Minh Vương khẽ lay động, một đôi chân thon dài trắng nõn vươn ra, giẫm mạnh lên ngực Hạ Nhân. Những ngón chân ngọc tinh xảo khẽ động: “Bây giờ ngươi coi thường ta đến vậy rồi sao?”

Hạ Nhân cười khổ, nói: “Ta không có ý đó!”

Hắn ném ngọc giản vào Tụ Bảo Bồn, sau đó lập tức lấy ra, đặt lên trán.

Tin tức trên đó cũng hiện ra.

Công dụng: Một loại thần thông Dịch thuật, sau khi lĩnh hội và thi triển, có thể nhìn thấu một phần khí vận nông cạn.

Hạ Nhân tiện tay ném ngọc giản vào Tụ Bảo Bồn, tiếp tục cường hóa nó.

Ở bên kia, Đại Luân Minh Vương lại quấn lấy hắn như một con rắn nước.

Hạ Nhân quét thần niệm vào Tụ Bảo Bồn, muốn lấy Tượng Hào Trắc ra xem thử.

Nhưng khi thần niệm của hắn quét vào trong Tụ Bảo Bồn, toàn thân hắn đột nhiên run lên.

Cánh tay phải không kìm được khẽ động, đẩy chiếc bàn trà tinh xảo màu nâu đen trước mặt ra xa mấy trượng.

Chén trà và ấm trà trên bàn rơi xuống đất loảng xoảng!

Đại Luân Minh Vương ở cách đó không xa chạy tới, hỏi: “Phu quân… chàng sao vậy?”

Nàng vô cùng hoảng hốt, sắc mặt trắng bệch.

Từ khi quen biết Hạ Nhân đến nay, nàng chưa từng thấy hắn thất thố đến vậy.

“Ta… ta ta…” Hạ Nhân hít sâu một hơi, nói: “Không sao…”

“Nàng để ta yên tĩnh một lát… Bây giờ đầu óc ta hơi rối!”

Hắn nhắm mắt lại, hít mạnh thêm hai hơi.

Sau đó, thần niệm của hắn lại quét vào trong Tụ Bảo Bồn.

Trong Tụ Bảo Bồn, phẩm chất của quyển Tượng Hào Trắc kia quả thật đã được cường hóa thành cực phẩm, nhưng… chỉ có duy nhất quyển này…

Hôm nay thật kích động, năm chương liền. Các vị đạo hữu cứ kiên nhẫn chờ là được.